

РЕШЕНИЕ

№ 209

гр. Казанлък, 26.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**РАЙОНЕН СЪД – КАЗАНЛЪК, ЧЕТВЪРТИ НАКАЗАТЕЛЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на петнадесети юни през две хиляди
двадесет и втора година в следния състав:

Председател: МИХАИЛ Г. МИХАЙЛОВ

при участието на секретаря АТАНАСКА Д. ДЖАГЪЛОВА
като разгледа докладваното от МИХАИЛ Г. МИХАЙЛОВ Административно
наказателно дело № 20225510200490 по описа за 2022 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Обжалвано е наказателно постановление №43-0001052/ 08.12.2021г. на
директора на РД „АА“-Стара Загора, с което на основание чл.53 от ЗАНН и
чл.96г,ал.1,предл.2 от ЗавПр, на „Ф.г. 2018“ЕООД с.А., общ.П.б., е наложена
имуществена санкция в размер на 3000 лева.

В жалбата са изложени съображения за незаконосъобразност и неправилност
на обжалваното наказателно постановление. Същата е аргументирана
подробно с писмено становище от процесуалния представител на
дружеството-жалбоподател.

АНО, чрез юрисконсулт, в с.з. изразява становище за неоснователност на
жалбата.

Директорът на РД „АА“-Стара Загора е приел за установено, че „на
16.12.2020г. в община П.б., с. А., ул.,„С.п.“ №40 лицензирания превозвач „Ф.г.
2018“ЕООД, притежаващ Лиценз на Общността №5031 за международен
превоз на товари, валиден до 06.02.2026г. е допуснал осъществяването на
превоз на товари за собствена сметка, видно от Заповед №9 от 30.09.2020г.,
съгласно чл.18,т.4 от Наредба №Н-8 от 2008г. на МТИТС и от график за
работа на водачите, с водач М.С.О. с ЕГН *****, управлявал МПС

марка „КАМАЗ“ с рег.№ *****, включен в лиценза на превозвача, като видно от справка в Регистъра на психологическите изследвания на водачите от 18.06.2021г. към дата 01.11.2020г., водача М.С.О. не отговаря на изискванията за психологическа годност по смисъла на Наредбата по чл.152,ал.1,т.2 от ЗДВП- не притежава валидно Удостоверение за психологическа годност.

АНО приел, че не е приложима нормата на чл.28 от ЗАНН. Деянието било квалифицирано като нарушение на чл.7а,ал.2,пр.3 от Закона за автомобилните превози.

Актосъставителят в с.з. поддържа съставения акт.

Като се запозна подробно с приложените по делото доказателства настоящият съдебен състав намира жалбата за основателна по следните съображения:

Съгласно чл.96г,ал.1,предл. 2 от ЗАвПр, който назначи на работа или допусне водач, който не отговаря на някое от изискванията, определени с този закон и с подзаконовите нормативни актове по прилагането му, да управлява превозно средство за обществен превоз или превоз за собствена сметка на пътници или товари, се наказва с глоба или имуществена санкция в размер 3000 лв.

В хода на административно-наказателното производство се доказва само, че е било предвидено нарушителя да реализира превоз на товари. Действителен превоз обаче не е установен по безспорен и несъмнен начин, а оттам е недоказано и деянието, за което е санкционирано дружеството-жалбоподател.

В настоящия случай повдигнатото административно обвинение е за това, че жалбоподателя като превозвач е допуснал конкретно определен водач да управлява МПС и да извършва превоз на товари за собствена сметка, като водача не отговарял на изискванията за психологическа годност, уредени в чл.7а,ал.2 от ЗАвПр. Съгласно посочената норма лицензираните превозвачи, лицата по чл.24е и лицата, извършващи превози за собствена сметка, могат да осъществяват превоз на пътници и товари само с водачи, които отговарят на изискванията за минимална възраст, правоспособност за управление на моторни превозни средства от съответната категория и за психологическа годност, определени с наредбите по чл.7,ал.3 и чл.126,ал.1 от този закон и чл.152,ал.1,т. 2 от Закона за движението по пътищата, като в конкретния

случай обвинението касае случай с водач, който не притежава валидно удостоверение за психологическа годност- пр.3 на чл.7а, ал.2 от ЗАвПр.

Съгласно съображение 9 от Директива 2006/126/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 20 декември 2006 година относно свидетелства за управление на превозни средства (преработена), транспонирана в Закона за движението по пътищата, видно от §35, т.3 от последния, доказателство за наличие на съответствие на водачите на превозни средства, които се използват за транспорт на пътници или стоки с минималните стандарти за физическа и умствена годност за управление на превозно средство, следва да се предоставя когато свидетелството се издава и периодично след това, а съобразно чл.152, ал.1, т.2, б., б“ от Закона за движението по пътищата, министърът на транспорта, информационните технологии и съобщенията определя изискванията за психологическа годност на водачите на моторни превозни средства и условията и реда за психологическо изследване на водачите, извършващи обществен превоз или превоз за собствена сметка на пътници или товари, както и на председателите на изпитни комисии.

В резултат от горните нормативни изисквания е приета Наредба №36/10.05.2006г., уреждаща реда за придобиване на удостоверение за психологична годност и определяща изискванията за психологическа годност и условията и реда за провеждане на психологическите изследвания на водачите на автомобили за обществен превоз на пътници или товари. Съгласно чл.1, ал.1, т.4 с нея се определят изискванията за психологическа годност и условията и редът за провеждане на психологическите изследвания на: водачите на автомобили за обществен превоз на пътници или товари, а според чл.1, ал.2 от Наредбата изследвания за психологическа годност на водачи на МПС могат да се извършват и извън случаите по ал.1 при постъпване на работа или при други случаи по искане на работодателя на водача. Последната норма е в пряка връзка със задължението на лицензираните превозвачи по чл.7а, ал.2 от Закона за автомобилните превози да осъществяват превоз на пътници и товари само с водачи, които отговарят на изискванията за минимална възраст, правоспособност за управление на моторни превозни средства от съответната категория и за психологическа годност, определени с наредбите по чл.7, ал.3 и чл.126, ал.1 от този закон и чл.152, ал.1, т.2 от Закона за движението по пътищата. В глава шеста от тази наредба, озаглавена „Удостоверение за психологическа годност“, в чл.36 е

записано, че след приключване на психологическото изследване дадените заключения се регистрират, посредством специализирания програмен продукт. На всички лица, получили положително заключение, се издава удостоверение за психологическа годност. Удостоверението съдържа личните данни на лицето, целта/целите, за които то е получило положително заключение за психологическа годност, града, протокола и датата на психологическото изследване, наименованието на психологическата лаборатория, датите на издаване и на валидност.

Въпреки, че директивите са нормативни актове, които не се прилагат пряко в националното законодателство, в тълкувателно решение по съединени дела C-6/1990 и C-9/1990, Съдът на Европейския съюз е признал възможността лицата да се позоват на права, пряко произтичащи от Директивата, като в параграф 4 от резюмето на решението е постановил, че: „В случаите, когато Страна-Членка не е изпълнила задължението си по параграф 3 от чл.189 от Договора за ЕС да вземе всички мерки, необходими за постигане на резултатите, предвидени от директива, за да се изпълни ефективно целта на предвиденото в тази директива, Общностното право изисква наличието на начин за поправяне на това неизпълнение при три условия: първо- резултатът, предвиден от директивата трябва да създава права; второ- следва тези права да могат ясно да се идентифицират от текста на директивата и трето- трябва да има пряка връзка между нарушението на задължението на държавата и загубите или вредите понесени от страната.“ Директива 126/2006/ЕО относно свидетелствата за управление на превозни средства на ЕС определя правната рамка, която трябва да бъде привнесена във всяко национално законодателство по отношение на издаването и подновяването на свидетелствата за управление на МПС, а като рамков нормативен акт, от прочита на Директивата ясно се вижда, че тя делегира извършването на физически и психологически прегледи на водачи на МПС, на страната членка-издател на свидетелството за управление на МПС.

Съгласно разпоредбата на чл.7,пар.2,буква „б“ от Директива 126/2006/ЕО, „Считано от 19 януари 2013г. свидетелства, издадени от държави-членки за категории C, CE, C1, C1E, D, DE, D1, D1E имат срок на административна валидност 5 години.“

В разпоредбата на чл.7,пар.3,буква „б“, абзац четвърти, шести и седми от

същата Директива 126/2006/ЕО е регламентирано, че: „Държавите-членки могат да ограничат срока на административна валидност, постановен в параграф 2, на свидетелства за управление на превозно средство за нови водачи от всички категории, за да прилагат специфични мерки към такива водачи с цел подобряване на пътната безопасност.“

„Държавите-членки могат да ограничат срока на административна валидност, постановен в параграф 2, на индивидуалните свидетелства за управление на превозно средство за всички категории, ако сметат за необходимо да прилагат увеличена честота на медицински проверки или други специфични мерки, като ограничения за нарушители на пътното движение.“

„Държавите-членки могат да намалят срока на валидност, постановен в параграф 2, на свидетелства за управление на превозно средство на притежатели, които пребивават на тяхна територия и са достигнали 50-годишна възраст, за да прилагат увеличена честота на медицински проверки или други специфични мерки, като опреснителни курсове. Този намален срок на валидност може да се прилага само при подновяване на свидетелство за управление на превозно средство.“

Така изложеното в писменото становище напълно се споделя от въззивния съд, тъй като с Директива 126/2006/ЕО европейския законодател е създал правилото, че прегледи за физическа и психологическа годност следва да се извършват само в два случая: при издаване на свидетелство за управление на МПС и при последващо подновяване на свидетелството за управление на МПС.

Разпоредбата на чл.7,пар.2,буква „б“ от Директива 126/2006/ЕО е транспонирана в българското законодателство- така: в чл.51,ал.4 (Нова- ДВ, бр.75 от 2012г., в сила от 19.01.2013г.) от Закона за българските лични документи/ЗБЛД/ е регламентирано, че: „Срокът на валидност на свидетелството за управление на моторно превозно средство за категории С, СЕ, С1, С1Е, D, DE, D1, D1Е и Т е 5 години.“ От изложеното и съобразно правната регламентация, дадена в Директива 126/2006/ЕО следва, че щом водач на моторно превозно средство има валидно свидетелство за управление на МПС за съответната категория, той следва да се счита за психологически и физически годен да управлява МПС от тази категория, за срока на валидност на същото това свидетелство за управление на МПС, който за посочените по-

горе категории е пет години и съответно, не следва да се явява на преглед за физическа и психологическа годност в този срок. Извод за това следва от ясно посоченото в последното изречение на Параграф 9 от Преамбюла на Директива 126/2006/ЕО, а именно, че: „Поради причини, свързани с прозрачността, тези прегледи следва да съвпадат с подновяването на свидетелствата за управление и поради това да се определят от срока на валидност на свидетелството.“

Предвид изложеното по-горе предвиденият в чл.8,ал.2(Посл. изм., ДВ, бр.41 от 01.06.2012г.) от Наредба №36 от 15.05.2006г. на министъра на транспорта, тригодишен срок на валидност на удостоверение за психологическа годност, което удостоверение се издава при положително заключение от психологическото изследване на изследваното лице, не съвпада със срока на валидност на свидетелството за управление на моторно превозно средство, който срок е пет години. В тази връзка предвидената в Наредба №36 от 15.05.2006г. на министъра на транспорта, тригодишна валидност на удостоверенията за психологическа годност в РБългария, която валидност не съвпада със срока на валидност на свидетелството за управление на МПС, респ. със срока за подновяване на свидетелството за управление, е незаконосъобразна, тъй като противоречи на регламентацията на този въпрос, дадена в Директива 126/2006/ЕО.

Следователно към датата 01.11.2020г. водачът М.С.О. е притежавал валидно удостоверение за психологическа годност, чийто пет годишен срок не е бил изтекъл. Поради това „Ф.г. 2018“ЕООД не е осъществило от обективна страна състава на чл.96г,ал.1,пр.2 от Закона за автомобилните превози, във вр. с чл.58,ал.1,т.3 от Наредба №11.

Въззивникът в писмено становище излага довода, че АУАН е връчен на лице, което няма право да получава АУАН и да участва в административно-наказателни производства от името на дружество. Видно от приложеното по делото пълномощно, лицето Р.И. е упълномощено да представлява „Ф.г. 2018“ ЕООД пред ИА „АА“, във връзка с процедури, свързани с издаването на лицензи, регистрация и пререгистрация в регистри на Агенцията и др., но на същата не са дадени изрични права за участие в административно-наказателно производство. Така АНО е нарушил процедурата по чл.43,ал.5 от ЗАНН за връчване на акта на представляващия юридическото лице, или на

изрично натоварено от него лице, снабдено с представителна власт да ангажира юридическото лице с действия във връзка с административно-наказателната отговорност, т.е. предавайки съставения срещу дружеството-жалбоподател АУАН на лицето Р.И. директора на РД „АА“-Стара Загора несъмнено не е изпълнил изискванията за връчване на административния акт и е пренебрегнал принципа за лично връчване на последния на лицето, чиято отговорност се ангажира със същото, респ. в случая на лице, представляващо дружеството- например управителя С.Г..

Дружеството-жалбоподател твърди, че в акта и в издаденото въз основа него наказателно постановление не е установена датата, на която е извършено нарушението и датата, на което е открито същото. Датата на извършване на нарушението е съществен негов елемент и тя недвусмислено следва да бъде указана на установения като нарушител още със започване на АНП и съставянето на АУАН, т.к. от този момент той има право на защита. Неслучайно датата на нарушението е императивен реквизит на акта и НП, заложен в нормата на чл.42,ал.1,т.3,пр.1, респ. в чл.57,ал.1, т.5,пр.2 от ЗАНН. Непосочването ѝ всякога накърнява драстично правото на защита на санкционираното лице, т.к. го лишава от възможността на оспорва извършването на нарушението, да гради алиби и т.н. Липсата на дата на извършване на нарушението има отношение и при преценка на спазването на разпоредбата на чл.34,ал.1 от ЗАНН, която императивно определя давностните срокове за образуване на административно-наказателно производство, в хода на осъществявания съдебен контрол. Датата на извършване има значение за преценка и относно приложението на чл.28 от ЗАНН, при положение, че едно конкретно нарушение бъде отстранено кратко време след неговото извършване. Непосочването на датата, на която е извършено нарушението и датата, на което е открито същото, по един ясен и категоричен начин, лишава съда от възможността за обективна проверка за спазване на процесуалните правила/срокове.

Въззивникът заявява в писменото си становище, че описаното в АУАН и в НП деяние не съответства на посочената като нарушена правна норма. Действително соченото в НП деяние е описано абстрактно и е логически и граматически неиздържано, без да може да се разбере волята на автора му, като не е изпълнено изискването на чл.57,ал.1,т.5 от ЗАНН за минимално съдържание на НП.

За пълнота на изложението и в съответствие със задължението служебно да следи за наличието на допуснати в хода на административно-наказателното производство нарушения на процесуални правила съдът намира за нужно да отбележи, че констатира наличието на такова, а именно-при неговото постановяване е допуснато нарушение на материалния закон.

Нормата на чл.7а,ал.2 от ЗАвПр по съществото си е препращаща, поради което се изисква конкретно да се посочат и конкретизират нарушените разпоредби. В случая нито в АУАН, нито в НП, е посочено от коя конкретна норма произтича задължението за водача да притежава удостоверение за психологическа годност. Цитираната разпоредба позволява на лицензираните превозвачи и лицата, извършващи превози за собствена сметка, да осъществяват превоз на пътници и товари само с водачи, които отговарят на изискванията за минимална възраст, правоспособност за управление на моторни превозни средства от съответната категория и за психологическа годност, определени с наредбите по чл.7,ал.3 и чл.12б,ал.1 от този закон и чл.152,ал.1, т.2 от Закона за движението по пътищата.

Дружеството-жалбоподател е санкционирано на основание чл.96г, ал.1,пр.2 от ЗАвПр, съгласно която разпоредба: „който назначи на работа или допусне водач, който не отговаря на някое от изискванията, определени с този закон и с подзаконовите нормативни актове по прилагането му, да управлява превозно средство за обществен превоз или превоз за собствена сметка на пътници или товари, се наказва с глоба или имуществена санкция в размер 3000 лв.“

Съгласно чл.10 от ЗАНН допустителството е наказуемо само в предвидените в закона случаи. Разпоредбата урежда случаите, при които е възможно да бъде ангажирана отговорността за допустителство на физически лица, и е допълнена с чл.24,ал.2 от ЗАНН относно личната отговорност на ръководители, работници и служители при нарушения, извършени при осъществяване дейността на предприятия, учреждения и организации. Допустителството по своя обхват предполага действия или бездействия на лицето, което е довело до определено поведение на трети лица и съответно до настъпване на събитието, което съставлява административно нарушение. Доколкото същото представлява непопречване за извършване на нарушение от друго лице, то юридическо лице не може да носи отговорност за

допустителство. Параметрите на административно-наказателната отговорност за последното са лимитирани и последната възниква единствено при извършени административни нарушения от физически лица при осъществяване на дейността на съответното предприятие, учреждение или организация или пряко, ако е регламентирано като административно нарушение самото допустителство. В конкретния случай е ангажирана обективната безвиновна отговорност на юридическото лице по реда на чл.83 от ЗАНН, спрямо което чл.10 от ЗАНН е неприложим.

Поради това, административно-наказващият орган, като е приел, че е извършено нарушение по чл.7а,ал.2,пр.3 от ЗавПр и същевременно е наложил санкция по чл.96г,ал.1,пр.2 от ЗавПр на юридическо лице за допустителство, е извършил съществено процесуално нарушение. Отговорност за допустителство може да носи единствено физическо лице.

По описания начин въззивникът не би могъл да разбере точно какво деяние му е вменено да е извършил, а наказващия орган е допуснал съществено нарушение на процесуалните правила.

Несъобразяването с разпоредбите на чл.57 от ЗАНН всякога следва да се тълкува като накърнено право на защита на наказаното лице, което неспазване от своя страна представлява съществено нарушение на процесуалните правила, водещо до единствения възможен извод- отмяна на обжалваното НП. Повърхностното описание на нарушението и липсата на конкретика, относно датата на извършване и на обстоятелствата, при които е било извършено то, нарушените законови разпоредби и тези, по които следва да бъде санкционирано всяко едно лице- нарушител, винаги води до незаконосъобразност на обжалваното НП. Те не могат да се подразбират, предполагат или извличат по тълкувателен път от никакви обстоятелства,защото се касае за санкционна отговорност. Същите са съвкупност от обстоятелства, индивидуализиращи конкретното деяние и представляващи задължителен реквизит за НП. Нормите на ЗАНН, които ги уреждат са императивни по своя характер, поради което не подлежи на преценка, от страна на наказващия орган, необходимостта от включването им в съдържанието на тези актове.

Изброените допуснати съществени процесуални нарушения опорочават процедурата по реализиране на административно- наказателната отговорност

и като такива са абсолютно основание за отмяна на наказателното постановление.

Предвид изложеното дотук и на основание чл.63,ал.1,предл.ІІІ от ЗАНН съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ наказателно постановление №43-0001052/ 08.12. 2021г., издадено от директора на РД „АА“-Стара Загора, с което на „Ф.г. 2018“ЕООД с Булстат ***** и адрес на управление с.А., общ.П.б., ул. "С.п." №40 е наложена имуществена санкция в размер на 3000 лева.

Решението подлежи на касационно обжалване в 14- дневен срок от съобщаване на страните, че същото е изготвено, пред Административен съд-Стара Загора.

Съдия при Районен съд – Казанлък: _____